

**ΝΤΑΒΙΝΤ ΑΓΚΙΛΑΡ
& ΦΕΡΑΝ ΑΓΚΙΛΑΡ**

ΚΟΜΜΑΤΙ

ΚΟΜΜΑΤΙ

**ΤΟ ΑΓΟΡΙ
ΠΟΥ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ**

ΚΟΜΜΑΤΙ

ΚΟΜΜΑΤΙ

**ΤΟ ΑΓΟΡΙ
ΠΟΥ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κομμάτι κομμάτι**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Pieza a pieza
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Grupo
Editorial S.A.U., Βαρκελώνη 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Aguilar, Ferran Aguilar
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© DAVID AGUILAR, FERRAN AGUILAR, 2020
Translation rights arranged by IMC Agencia Literaria,
SL and IRIS Literary Agency. All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4981-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4982-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

**ΝΤΑΒΙΝΤ ΑΓΚΙΛΑΡ
& ΦΕΡΑΝ ΑΓΚΙΛΑΡ**

ΚΟΜΜΑΤΙ

ΚΟΜΜΑΤΙ

**ΤΟ ΑΓΟΡΙ
ΠΟΥ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ**

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

Πολλές φορές με ρωτούν πώς είναι να σου λείπει το μισό χέρι. Η αλήθεια είναι πως, αν και είκοσι χρόνων πια, δεν ξέρω. Πώς είναι να σας λείπει ένα δάχτυλο; Κάντε μου τη χάρη να τα μετρήσετε, εντάξει; Σταματήστε το διάβασμα και μετρήστε τα δάχτυλά σας.

Ένα,
δύο,
τρία,
τέσσερα,
πέντε,
έξι,
επτά,
οκτώ,
εννέα,
δέκα!

Πώς είναι να σας λείπει το ενδέκατο δάχτυλο;

Οπ! Δεν ξέρετε, έτσι δεν είναι;

Εγώ μετρώ έως το πέντε. Εσείς έως το δέκα. Δε μου λείπει τίποτα. Ούτε και σ' εσάς.

Κι αν ανήκεις κι εσύ στη μικρή ομάδα ανθρώπων που δε μετράμε έως το δέκα, όπως εγώ, ούτε και σ' εσένα λείπει κάτι. Μιλάω ειλικρινά. Στην αρχή δεν το καταλαβαίνεις, γιατί

όλη σου τη ζωή ακούς την πρόθεση «χωρίς», γιατί πάντα σου έλεγαν «ότι σου λείπει». Θα σου πω κάτι: δε σου λείπει· σου περισσεύει.

Σου περισσεύουν δυνατότητες.

Παρ' όλα αυτά, νομίζω πως είναι ώρα να ξεκινήσουμε. Τι λέτε;

Όλα άρχισαν...

Τριαντάφυλλα, μαργαρίτες και τα σχετικά

Όλα ξεκίνησαν στο νοσοκομείο, στο δωμάτιο 102.

Είχαν έρθει οι παππούδες μου, η προγιαγιά μου και οι θείες μου και περίμεναν· με περίμεναν.

Με γνώριζαν ήδη· ήμουν ο Νταβίντ, ο γερός και δυνατός γιος που πρόσμεναν οι γονείς μου, που λαχταρούσαν οι παππούδες μου, και όλη μου η οικογένεια δεν έβλεπε την ώρα να γεννηθώ.

Η γιαγιάκα μου, η Μπάσι, καθόταν και έτριβε τα δάχτυλα των χειρών της αγχωμένη, συγκινημένη: στριφογύριζε τη βέρα της ακατάπαυστα. Περίμενε να ανοίξει ο πατέρας μου την πόρτα από στιγμή σε στιγμή, με ένα χαμόγελο ως τα αυτιά, και μ' εμένα αγκαλιά, τυλιγμένο στην κουβερτούλα που η ίδια είχε πλέξει με τόση αγάπη και...

Και ναι, υποθέτω πως έτσι έγινε περίπου.

Στο μεταξύ, ο πατέρας μου διέσχιζε με δακρυσμένα μάτια τους μακρόστενους διαδρόμους, από το χειρουργείο ως το δωμάτιο, συγκλονισμένος με αυτό που είχε συμβεί. Δεν τολμούσε να μπει στο δωμάτιο, ωστόσο, κάποια στιγμή, άνοιξε την πόρτα και εγώ βρισκόμουν στην αγκαλιά του, τυλιγμένος με την κουβερτούλα. Μόνο που στον πατέρα μου έλειπε το χαμόγελο και σ' εμένα ένα χέρι, και η κουβερτούλα απορρο-

φούσε τα δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια του. Συμβαίνουν αυτά.

«Φεράν, τι...;» ρώτησε η γιαγιά ενώ σηκωνόταν από την καρέκλα. «Τι έκφραση είναι αυτή... τι...; Όλα καλά; Πώς είναι η Ναταλί;»

Μόνο που ο πατέρας μου δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη και οι υπόλοιποι δεν μπορούσαν να πάψουν να τον κοιτάζουν έντρομοι. Μόλις τον είδαν χλώμιασαν, έγιναν πιο άσπροι και από τις ρόμπες των γιατρών του νοσοκομείου. Κι εγώ ήμουν εκεί, αγνοώντας τι συνέβαινε γύρω μου, τον τρόπο των συγγενών μου, την ταραχή της γιαγιάς μου και τη θλίψη του πατέρα μου. Σύμφωνα, ήμουν πολύ μικρός για να θυμάμαι οτιδήποτε· ό,τι ξέρω το ξέρω από τις διηγήσεις του μπαμπά.

«Ο Νταβίντ... Δηλαδή...» πάσχιζε να απαντήσει.

«Ο Νταβίντ τι;»

Εκείνη τη στιγμή, η γιαγιάκα μου πλησίασε κι άλλο, είδε ένα μέρος της κουβερτούλας, και αντίκρισε το άκρο μου. «Αχ, Φεράν...» Ήταν το μόνο που μπόρεσε να πει.

«Μόνο αυτό... Μόνο αυτό... Κατά τα άλλα, ο γιατρός λέει πως είναι τέλειος».

Η Μπάσι άρχισε να μου χαϊδεύει τα μάγουλα, το μέτωπο, το κεφαλάκι. Μου έπιασε το χεράκι, αυτό που έχω, και σχημάτιζε τρυφερούς κύκλους με τον αντίχειρά της. Έπειτα με φίλησε στο μέτωπο και είπε: «Μα φυσικά είναι τέλειος, δεν το βλέπεις;»

Κατά έναν περίεργο τρόπο, εκείνο το φιλή το θυμάμαι μια χαρά.

Μπορείτε να φανταστείτε πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα την υπόλοιπη μέρα... και την εβδομάδα... και, στην ουσία, τη μισή μου ζωή. Τα βλέμματα οίκτου, σαν παλιοί φίλοι, με συνοδεύουν πάντα. Μάλιστα, τους έχω δώσει και ονόματα και

χαιρετιόμαστε: είναι η «οικταηδία» (όταν σε λυπούνται αλλά τους προκαλείς και αηδία: λες και το απροφικτό μου άκρο θα τους δάγκωνε!), η «οικτανακούφιση» (όταν συμπάσχουν με τους γονείς σου, αλλά και χαίρονται που το δικό τους παιδί έχει και τα δυο του χέρια) και η «οικτατυχία» (πολύ απλά το «α, το άτυχο/το κακόμοιρο/το καημένο»). Γι' αυτά, όμως, θα σας μιλήσω πιο κάτω, γιατί δε χωράνε σε ένα μόνο κεφάλαιο. Το θέμα είναι πως η μητέρα μου ξύπνησε από την αναισθησία λίγο αργότερα, πανικοβλήθηκε που δε με είδε και, όταν με έβαλαν στην αγκαλιά της έκλαψε, φυσικά, γιατί η έκπληξη ήταν μεγάλη για όλους.

Σαν να ήθελε να μας παρηγορήσει, σχεδόν χωρίς να το καταλάβουμε, και μολονότι ήταν 25 Φεβρουαρίου, η άνοιξη αποφάσισε να έρθει πιο νωρίς: το δωμάτιο πλημμύρισε λουλούδια, και τα λουλούδια έκρυσαν λέξεις όπως «Λυπάμαι», «Κουράγιο» και «Έχετε την αμέριστη συμπαράστασή μας» με τη μορφή καρτών που τρυπούσαν πιο βαθιά και από οποιοδήποτε αγκάθι. Μακρινοί συγγενείς, γείτονες, γνωστοί αναστατώθηκαν τόσο πολύ όταν πληροφορήθηκαν το γεγονός, που η γύρη δε σταμάτησε στιγμή να αιωρείται στο δωμάτιο από τις πολλές ανθοδέσμες που στοιβάζονταν έξω, δίπλα στην πόρτα, σε σημείο που δημιουργήθηκε ένα κίτρινο σύννεφο.

Η αλήθεια είναι πως, αυτή τη στιγμή, πολύ θα μου άρεσε να γυρίσω πίσω στον χρόνο και να εμφανιστώ εκεί, μπροστά από το δωμάτιο 102, να αποφύγω τα τριαντάφυλλα, να παραμερίσω τις μαργαρίτες ώστε να μπορέσω να ανοίξω την πόρτα και να πω στους γονείς μου: «Μην ανησυχείτε, τα πήγατε πολύ καλά».

Εκείνη την εποχή, το θέμα με το χέρι φάνταζε η μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής τους, ωστόσο, η αληθινή έκπληξη θα ερχόταν αργότερα, με αυτό που θα κατάφεραν. Γιατί στο τέ-

λος εξέπληξαν τους εαυτούς τους κι εγώ εξέπληξα τον κόσμο. Η μαμά και ο μπαμπάς είναι πολύ υπερήφανοι για το παιδί που μεγάλωσαν.

Γιατί η τάση να αποκαλούμε *αναπηρία* τη διαφορετικότητα απλώς συνθλίβει οτιδήποτε ξεχωρίζει. Αυτό, όμως, είναι κάτι που έμαθα ακολουθώντας τον δύσκολο δρόμο.

Ανάπηρος;

Κατάλογος δραστηριοτήτων που ο πατέρας μου νόμιζε πως δε θα μπορούσα να κάνω μαζί του:

- Να παίξουμε Playstation.
- Να παίξουμε κιθάρα.
- Να με πάει για σκι.
- Να μου μάθει να κάνω ποδήλατο.
- Να πηγαίνουμε μαζί βόλτες με ποδήλατο τις Κυριακές αφού θα μου είχε μάθει να κάνω ποδήλατο.

Κατάλογος δραστηριοτήτων που έκανα με τον πατέρα μου:

- Παίξαμε Playstation.
- Παίξαμε *drumpad* και συνθέσαμε μουσική.
- Πήγαμε για σκι.
- Μου έμαθε να κάνω ποδήλατο.
- Πήγαμε μαζί βόλτες με ποδήλατο τις Κυριακές αφού μου είχε μάθει να κάνω ποδήλατο.
- Κάναμε ηλεκτρικό πατίνι και έγινα εταιρικός πρεσβευτής μιας μεγάλης μάρκας.
- Ασχοληθήκαμε με τον αερομοντελισμό.

- Κάναμε καγιάν.
- Πήγαμε για κολύμπι.
- Κάναμε ορειβασία.

Η μαμά χρειάστηκε να μείνει στο νοσοκομείο δυο τρεις εβδομάδες, το ίδιο κι εγώ. Εκείνη, λόγω επιπλοκών από την καισαρική τομή. Εγώ, για το «χεράκι», φυσικά. Όλοι, για πολύ καιρό, έτσι το αποκαλούσαν: το «χεράκι». Όπως συνέβη και με τη πρόθεση «χωρίς», έτσι έπρεπε να συνηθίσω και τα υποκοριστικά για μεγάλο χρονικό διάστημα, ακόμη κι όταν μεγάλωσα. Το αποδεχόμουν, γιατί έτσι με έβλεπα κι εγώ πολλές φορές: τοσοδούλη, μικροσκοπικό... και, πάντως, *-άκι*. Όταν, όμως, αποδείχθηκε ότι αυτό δεν ίσχυε, αποφάσισα να μη νιώθω έτσι.

Οι γιατροί με παρακολουθούσαν, μου έκαναν εξετάσεις και αποφάσισαν πως θα ήταν καλύτερα να μείνω στο νοσοκομείο με τη μητέρα μου. Δεν μπορούσαν να καταλήξουν σε συγκεκριμένη διάγνωση: μια τυπική παραμόρφωση, μια δυσμορφία... ό,τι κι αν ήταν, δεν υπήρχαν ίχνη κακοήθειας. Έλειπε το «χεράκι», τελεία και παύλα. Έτσι, για όσο διάστημα προσπαθούσαν να το εξακριβώσουν, έμεινα στο νοσοκομείο με τη μητέρα και τον πατέρα μου, που δε μας αποχωρίζοταν.

Ούτε και η γιαγιά μου· ήταν πάντα παρούσα. Κάθε μέρα. Έφερνε φαγητό στον πατέρα μου, που δεν μπορούσε να καθίσει ήσυχος τις λίγες μέρες της άδειας πατρότητας που έδιναν τότε, και περνούσε ώρες ολόκληρες μ' εμένα στην αγκαλιά του.

«Δεν ξέρω τι θα κάνουμε, μαμά», της έλεγε ο μπαμπάς μου. Ταλανιζόταν από τύψεις, δεν έπαυε στιγμή να σκέφτεται τις πιθανές δυσκολίες.

«Για ποιο πράγμα;»

«Για το παιδί!» της απαντούσε, λες και δεν ήταν προφανές. Η γιαγιάκα Μπάσι βάδιζε αργά από το ένα μέρος του δωματίου στο άλλο και με νανούριζε για να κοιμηθώ, αφού του ζητούσε να χαμηλώσει τη φωνή για να μην ξυπνήσει τη μητέρα μου... Τι θα του έλεγαν τα άλλα παιδιά στο σχολείο; Πώς θα έδενε τα παπούτσια του; Πώς θα έκανε ποδήλατο; Πώς θα οδηγούσε;

Πάντα ψύχραιμη σε τέτοιου είδους καταστάσεις, πάντα η φωνή της λογικής και της αγάπης, κάθισε δίπλα στον μπαμπά και, κρατώντας με πάντα στην αγκαλιά της, με φίλησε στα μάγουλα και μου τσίμπησε τη μύτη. Ο πατέρας μου το θυμάται σαν να το βλέπει μπροστά του, κι έτσι μου το διηγήθηκε για πρώτη φορά κάτι Χριστούγεννα όταν άνοιξα με περισσότερη δεξιοτεχνία από την αδελφή μου το δώρο που περιείχε το πρώτο μου Lego (ένα φοβερό αγωνιστικό αυτοκίνητο Speed Racers). Γιατί αυτό που του είπε τότε του έμεινε για πάντα χαραγμένο στον νου: «Φεράν, είναι πολύ απλό. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε εμείς είναι να αγαπάμε και να φροντίζουμε το παιδί. Και ας λένε ό,τι θέλουν τα παιδιά στο σχολείο. Καρφί δε μου καίγεται, όπως θα έλεγαν και οι γονείς τους. Τα παπούτσια θα του τα δένω εγώ όποτε χρειάζεται. Το θέμα με το ποδήλατο θα το λύσουμε. Όσο για την οδήγηση... Δεν υπάρχουν αυτόματα αυτοκίνητα; Όπως και να 'χει, σίγουρα θα είναι τόσο έξυπνος που θα έχει χρήματα να προσλάβει σοφέρ!»

Ο πατέρας μου έμεινε εμβρόντητος. Εκείνη τη στιγμή πονούσε τόσο, που του ήταν δύσκολο να δει πέρα από το χέρι που μου έλειπε. Δε χωρά αμφιβολία πως ήταν πιο οδυνηρό γι' αυτόν παρά για τη μητέρα μου.

Κάθε φορά που εξηγεί τη συγκεκριμένη στιχομυθία έχει

μια έκφραση έκπληξης. Κάθε Χριστούγεννα, σε κάθε πάρτι γενεθλίων, μπροστά από την τούρτα, με τα κεριά να αυξάνονται χρόνο με τον χρόνο, αναμμένα, κι ενώ η ατμόσφαιρα μυρίζει καμένο κερί, ο πατέρας μου διηγείται το σκηνικό με το ίδιο μείγμα τρυφερότητας και δυσπιστίας.

Στραβολαιμιάσματα

Έφτασε η μέρα που βγήκα από το νοσοκομείο, στην αγκαλιά της μαμάς μου, με τον μπαμπά μου στο πλευρό της να αναρωτιέται διαρκώς αν χρειαζόμασταν κάτι. Οι παππούδες μου μας ακολούθησαν μέχρι το αυτοκίνητο και παρακάλεσαν τον μπαμπά να μη μας πνίγει με την αγάπη του, και να μην ανησυχεί, όλα θα πήγαιναν καλά.

Επιτέλους, πήραμε εξιτήριο! Όλα κύλησαν χωρίς προβλήματα. Ήμουν τέλειος, ήμουν υγιής. Απλώς είχα ένα μικρό ελάττωμα, ένα *-άκι* που με τον καιρό όλοι καταφέραμε να υποβαθμίσουμε χάρη στην Πέγκι Θεοκέδα και τη μητέρα της, τη γιατρό Ντονθέλ. Τα λουλούδια είχαν εξαφανιστεί από την πόρτα του δωματίου, η κηδεία του χεριού μου είχε αναβληθεί, και όλοι, ακόμη και οι πρωταγωνιστές, γυρίζαμε σπίτι με την υπόσχεση να το ξεχάσουμε. Η ελπίδα είχε εγκατασταθεί στις καρδιές μας σαν ευπρόσδεκτος καλεσμένος. Υπήρχαν, όμως, και λουλούδια που δε μαράθηκαν κατά τη διάρκεια εκείνων των δύο εβδομάδων: ορισμένα επιβίωσαν, παρέμειναν όμορφα και δροσερά, οι βλαστοί τους αλύγιστοι, με μπουμπούκια που δεν είχαν προλάβει ακόμη να ανοίξουν. Οι νοσοκόμες τα μάζεψαν, έφτιαξαν μια ανθοδέσμη και μας τα πρόσφεραν ως αποχαιρετιστήριο δώρο, και μολονότι ούτε οι γονείς μου ούτε

οι παππούδες μου ήθελαν να ξαναδούν λουλούδια, τη δέχτηκαν και την τοποθέτησαν με προσοχή στο πορτοπαγκάζ.

Η επιστροφή στο σπίτι, η πρώτη μου διαδρομή προς τον συγκεκριμένο προορισμό, ήταν παράξενη και συγκινητική. Η μητέρα μου μου έχει πει πολλές φορές ότι ήταν πολύ κουρασμένη για να νιώσει απόλυτα ευτυχισμένη, και ο πατέρας μου δε σταματούσε να σκουπίζει τα δάκρυά του από τη χαρά του που επιτέλους γύριζε στο σπίτι με το παιδί του. Όλα φάνταζαν εξωπραγματικά, αν και ο κόσμος παρέμενε ο ίδιος: ο ουρανός, μολοντί γαλάζιος, έδειχνε πράσινος, και ο ήλιος ήταν κρύος αντί για ζεστός. Παρ' όλα αυτά, ήμασταν καλά. Η ευτυχία ήταν απεριόριστη, αλλά διακριτική και εύθραυστη, γιατί είχε δεχτεί υπερβολικά πολλά χτυπήματα και ίσως δεν μπορούσε να αντέξει άλλα. Τότε δεν είχαμε ιδέα πόσα ακόμη θα δεχόμασταν για να γίνουμε αρκετά δυνατοί.

Όταν φτάσαμε, το πρώτο που έκανε ο πατέρας μου ήταν να μας οδηγήσει στην κρεβατοκάμαρα για να ξεκουραστούμε. Εγώ είχα αποκοιμηθεί, έτσι η μητέρα μου με έβαλε στην κούνια. Στο μεταξύ, οι παππούδες μου ξεφόρτωναν το πορτοπαγκάζ και, χωρίς να ρωτήσει κανέναν, κρυφά, η γιαγιά μου η Μπάσι πήρε την πολύτιμη ανθοδέσμη και την τοποθέτησε στο κέντρο της τραπεζαρίας. Αργότερα, ο πατέρας μου ξαναγύρισε στο γκαράζ και πήρε ό,τι είχε απομείνει στο αυτοκίνητο. Ύστερα, πήγε στο γραμματοκιβώτιο για να δει μήπως υπήρχε αλληλογραφία. Με το που το άνοιξε, το μετάνιωσε, γιατί ποιος να του το έλεγε ότι κάτι τόσο συνηθισμένο όπως το να ανοίγεις το γραμματοκιβώτιο μπορούσε να σου προκαλέσει τόσο πόνο; Αυτός το μόνο που ήθελε ήταν να ελέγξει αν υπήρχε αλληλογραφία... Περίμενε να βρει λογαριασμούς τράπεζας, λογαριασμούς ρεύματος... Αντ' αυτού αντίκρισε το διαφημιστικό φυλλάδιο μιας ορθοπεδικού.

Ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποιήσαμε πως, όσο κι αν εμείς αποδεχόμασταν την κατάσταση, πάντα θα ήμασταν δακτυλοδεικτούμενοι: πάντα θα ήμουν ξεχωριστός, διαφορετικός. Το χέρι μου, η απουσία του, θαρρείς και αποτελούσε ένα φρικτό, αόρατο σημάδι που θα με συνόδευε σε όλη μου τη ζωή.

Και στιγμές σαν αυτή υπήρξαν πολλές.

Από τα πράγματα που θυμάμαι πιο έντονα από την παιδική μου ηλικία, πέρα από την πρώτη μου μέρα στο σχολείο, ήταν όταν έβγαινα στον δρόμο. Όταν ήμουν στο πεζοδρόμιο, έκανα περίπατο ή έπαιζα στο πάρκο, ήταν σαν να βρισκόμουν σε άλλη διάσταση ή ακόμη χειρότερα: βρισκόμουν στον πραγματικό κόσμο, όπου μου έδειχναν με κάθε τρόπο ότι δεν ήμουν φυσιολογικός.

Τώρα το σκέφτομαι και μου φαίνεται σουρεαλιστικό. Μάλιστα, κυρίες και κύριοι: μου λείπει το μισό χέρι! Αφήστε κάτω τα τηλέφωνα, δε χρειάζεται να επικοινωνήσετε με κάποια εκπομπή που ασχολείται με ιστορίες μυστηρίου! Εντούτοις, για τέσσερα πέντε χρόνια δεν το έβλεπα έτσι, γι' αυτό πάντα έμπαινα ανάμεσα στον μπαμπά και στη μαμά όταν βγαίναμε. Έκρυβα την απουσία του χεριού μου και μαζί έκρυβα την ντροπή μου επειδή μου έλειπε από τα βλέμματα των περαστικών, γιατί με έκαναν να νιώθω ένοχος, λες και είχα κάνει κάποια αταξία και θα με επέπλητταν από στιγμή σε στιγμή. Και δεν τους έφτανε που κάρφωναν τα βλέμματά τους επάνω μου: όπως προχωρούσαν, γύριζαν να με ξανακοιτάξουν για να το επιβεβαιώσουν: ναι, είναι μονόχειρας ο καημένος.

«Έι, Νταβίντ», μου είπε μια μέρα ο πατέρας μου.

«Μμμ...;» του απάντησα κακόκεφα γιατί μια κυρία μόλις με είχε κοιτάξει με έκφραση τρόμου.

«Λες να γυρίσει;»

«Ποιος;»

Προς μεγάλη μου έκπληξη, έδειξε με το κεφάλι την κυρία, που δεν έλεγε να ξεκολλήσει τα μάτια της από το σημείο όπου μου έλειπε το χέρι.

Τον κοίταξα απορημένος.

«Έλα, για πες, θα γυρίσει;»

«Ναι!» δε χρειάστηκε να το πολυσκεφτώ.

«Τι ψιθυρίζετε εσείς οι δύο;» ρώτησε η μαμά.

Η γυναίκα πέρασε απέναντι και...

«Τώρα, περίμενε», απάντησε ο πατέρας μου, και γυρίσαμε και οι δύο ταυτόχρονα για να δούμε αν η κυρία μάς κοιτούσε. Έστριψε το κεφάλι τόσο απότομα, που παραλίγο να σπάσει τον λαιμό της, αλλά, όταν διασταυρώθηκαν τα βλέμματά μας, έγινε κόκκινη σαν παντζάρι και γύρισε αμέσως.

«Κόλλα το!» είπαμε και οι δύο με μια φωνή, χτυπώντας τα χέρια.

Από εκείνη τη μέρα, λοιπόν, αυτό ήταν το παιχνίδι μας. Με τον τρόπο αυτό, ο μπαμπάς κατάφερε να μου ξεριζώσει τον φόβο που ένιωθα όταν έβγαινα στον δρόμο, όπως πέταξε και το διαφημιστικό φυλλάδιο της ορθοπεδικού στον κάλαθο αχρήστων μαζί με τα λουλούδια που μας είχαν στείλει στο νοσοκομείο.

Κορδόνια

Μια μέρα, όπως έβγαινα από το λύκειο, ένας συμμαθητής μου με είδε να παίζω με τα κλειδιά του αυτοκινήτου.

«Οδηγείς;» με ρώτησε παραξενεμένος.

«Εμ...» Στην αρχή αιφνιδιάστηκα: τι του είχε φανεί τόσο περίεργο; Αμέσως, όμως, κατάλαβα... «Ναι, φυσικά, φίλε. Έμεινα στην ίδια τάξη, είμαι δεκαοκτώ ετών. Πήρα το δίπλωμα στη διάρκεια των διακοπών».

Εντούτοις, έδειχνε περισσότερο σασιτισμένος, παρά την εξήγησή μου. Έσμιξε τα φρύδια τόσο πολύ που νόμισα πως θα βούλιαζε το μέτωπό του. Μόνο τότε άρχισα να καταλαβαίνω τι του περνούσε από το μυαλό.

Δεν άργησε να μου το ξεφουρνίσει: «Μα... πώς οδηγείς;» Το βλέμμα του έδειχνε το χέρι που δεν υπήρχε.

Χαμογέλασα. Εκείνη την περίοδο είχα έτοιμη την απάντηση: «Μα με το χέρι, πώς αλλιώς;» είπα και σήκωσα το αριστερό μου χέρι.

«Και... πώς αλλάζεις ταχύτητες;»

Χαμογέλασα πλατιά.

«Με το στόμα!»

Έμεινε κάγκελο και εγώ μπήκα στο αυτοκίνητο. Έβαλα μπρος και έφυγα, ενώ εκείνος με κοιτούσε εμβρόντητος. Μή-

πως δε γνώριζε ότι υπάρχουν και αυτόματα αυτοκίνητα, χωρίς ταχύτητες; Ήξερα, όμως, όπως το ήξερα όλη μου τη ζωή, ότι είναι εξαιρετικά δύσκολο να μάθεις και, κυρίως, να καταλάβεις πώς κάποιος που δεν είναι σαν εσένα μπορεί να κάνει ό,τι κι εσύ.

Πιστέψτε με, το ξέρω πολύ καλά, γιατί αυτή ακριβώς ήταν η πρόκληση που αντιμετώπιζαν οι γονείς μου. Και εγώ· και για πολύ καιρό μάλιστα. Δεν κατηγορώ κανέναν, ούτε και μένα. Γιατί η αλήθεια είναι πως δε φταίει κανείς: υπάρχει άγνοια και προκαταλήψεις, υπήρχε μοναξιά. Νύχτες απελπισίας, ατελείωτα βράδια γεμάτα αγωνία. Πώς θα τα κατάφεραν; Τι θα γινόταν;

«Το μόνο που έχουμε να κάνουμε εμείς είναι να αγαπάμε και να φροντίζουμε το παιδί», τα λόγια της γιαγιάς Μπάσι αντηχούσαν κάθε μέρα στο σπίτι, κυρίως όταν ήρθε η ώρα οι γονείς μου να επιστρέψουν στις δουλειές τους.

Η γιαγιά με φρόντιζε κατά τη διάρκεια της μέρας με όλη την αγάπη και τις ικανότητες που διέθετε. Η μητέρα της ήταν μαία, και η γιαγιά μου ήταν πολύ ευαίσθητο άτομο και είχε μάθει πολλά από εκείνη.

Κανένας άλλος εκτός από τη γιαγιάκα Μπάσι δε θα μπορούσε να με φροντίσει καλύτερα εκείνα τα πρώτα χρόνια. Με το ένα χέρι με νανούριζε και με το άλλο διάβαζε το περιοδικό *Pronto*. Έτσι ήταν: ένας άνθρωπος φωτεινός, καλόκαρδος και καλότροπος. Μόνο που τα λόγια και η αισιοδοξία της δεν ήταν αρκετά για να δώσουν δύναμη στους γονείς μου. Όσο κι αν εκείνη έβλεπε φως στην άκρη του τούνελ, εκείνοι έβλεπαν αμφιβολίες και ανησυχίες. Θα εξαρτιόμουν πάντα από αυτούς; Τι θα γινόμουν όταν θα έφευγαν από τη ζωή; Θα ζούσα λιγότερο επειδή θα ήμουν πάντα κολλημένος επάνω τους; Δε θα γινόμουν ποτέ ανεξάρτητος ούτε θα είχα «φυσιολογική»

ζωή; Δε θα κατάφεραν να βγουν από τη δίνη της «αναπηρίας» ούτε θα καταλάβαιναν τη μαγεία του ενδέκατου δαχτύλου. Δυσκολεύεσαι να βγεις από ένα πηγάδι όταν έχεις μόνο ένα χέρι, ε;

Ευτυχώς, όλα αυτά θα άλλαζαν χάρη σε δύο πολύ ξεχωριστά άτομα.

«Περάστε», είπε ο πατέρας μου που καθόταν στο γραφείο του. Ήταν απορροφημένος στην οθόνη του υπολογιστή του, έλεγχε τον έναν λογαριασμό μετά τον άλλο. Δύο από τους συναδέλφους του, ο Τέο, που ήταν διευθυντής του υποκαταστήματος, και ο Τόνι άνοιξαν την πόρτα αφού χτύπησαν.

«Φεράν, δεν έρχεσαι να φάμε;»

«Όχι, ευχαριστώ, σήμερα έφερα φαγητό από το σπίτι».

«Έχεις πολύ καιρό να έρθεις στο μπαρ μαζί μας».

Εκείνη την περίοδο, όταν διένυα το πρώτο έτος της ζωής μου, ο πατέρας μου κλείστηκε στον εαυτό του. Η ελπίδα που είχε νιώσει στο νοσοκομείο δεν τον εμπόδιζε να ανησυχεί για το μέλλον μου. Γι' αυτό και είχε γίνει λιγότερο κοινωνικός απ' ό,τι ήταν παλιότερα. Εντούτοις, εκείνη τη μέρα κάτι άλλαξε. Ο Τέο πάντα είχε εμπιστοσύνη στον πατέρα μου και από τότε που γεννήθηκα έγινε το στήριγμά του. Κατάλαβε αμέσως ότι θα χρειαζόταν περισσότερο χρόνο για να τον περνά μαζί μ' εμένα και με τη μητέρα μου τους πρώτους μήνες, γι' αυτό και εκείνη τη μέρα, κάτω από την πίεση των συναδέλφων του, που τους έλειπε πολύ η παρέα του, ο μπαμπάς αποφάσισε να βγει μαζί τους.

Οι συνάδελφοί του ήταν που, όταν γεννήθηκα και ήμουν ακόμη στο νοσοκομείο με τη μαμά, πρότειναν στον πατέρα μου να τηλεφωνήσει στη γιατρό Ντονθέλ.

«Απ' ό,τι φαίνεται, η κόρη της είναι όπως και ο γιος σου».

«Όπως ο γιος μου;»

«Όπως ο γιος σου».

«Θες να πεις πως... της λείπει το ένα χέρι;»

«Ναι, φαίνεται πως και στην κόρη της λείπει το ένα χέρι, όπως και στον Νταβίντ. Δε θα ήταν κακό να της τηλεφωνήσεις. Λοιπόν, ο αριθμός της είναι...»

Ο μπαμπάς το σκέφτηκε και, όταν η μητέρα μου ξύπνησε από έναν παρατεταμένο μεσημεριανό ύπνο, της το είπε.

«Τι λες κι εσύ, Ναταλί; Να της τηλεφωνήσουμε;»

«Δεν ξέρω... Είναι πολύ αργά, θα έπρεπε να το αφήσεις για αύριο», του απάντησε, αλλά ο πατέρας μου, παρά τον νυσταγμένο τόνο της, διέκρινε στη φωνή της τα ίδια συναισθηματικά σκαμπανεβάσματα που είχε βιώσει και ο ίδιος με το που του έδωσαν τον αριθμό της γιατρού λίγες ώρες νωρίτερα. Και τι φοβερά σκαμπανεβάσματα ήταν αυτά... Εμείς, οι Αγκιλάρ Αμφού, τα έχουμε ζήσει άπειρες φορές. Γνωρίζουμε τον κυματισμό τους, τα πάνω και τα κάτω τους, σαν να τα είχαμε σχεδιάσει οι ίδιοι. Είμαστε σαν εκείνα τα φρικιά που πηγαίνουν στα λούνα παρκ για να ανεβούν σε όλα τα τρενάκια του τρόμου της χώρας. Το σίγουρο είναι πως πάντα (πάντα) κατεβαίνουμε από το δικό μας τρενάκι έχοντας μάθει κάτι καινούργιο. Οπότε, ποιος δε θέλει να κόψει εισιτήριο;

«Γιατί να περιμένουμε; Η λύση είναι μπροστά μας, απέχει μόλις μερικά νούμερα τηλεφώνου. Ντριν ντριν».

«Διότι είναι αργά. Και δεν ξέρεις αν η συγκεκριμένη γυναίκα έχει τη λύση. Άλλωστε, μπορεί να ξυπνήσεις το παιδί...»

«Θα βγω στον διάδρομο».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μιλήσεις με αυτή τη γιατρό αν δεν ακούω κι εγώ», ανταπάντησε η μαμά.

«Τότε, δε μου αφήνεις άλλη επιλογή», είπε ο μπαμπάς και σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου πριν προλάβει η μαμά να φέρει αντίρρηση.

Έπειτα από τρεις παρατεταμένους τόνους, κατά τη διάρκεια των οποίων η μητέρα μου συνοφρυώθηκε επειδή ενοχλούσαν τη γυναίκα τέτοια ώρα, η Ντονθέλ σήκωσε το τηλέφωνο.

«Παρακαλώ», ακούστηκε μια φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Καλησπέρα, γιατρέ. Ονομάζομαι Φεράν Αγκιλάρ. Ζητώ συγγνώμη που σας ενοχλώ τέτοια ώρα, ωστόσο... έχω έναν γιο που είναι σαν την κόρη σας...»

Η συζήτηση δεν κράτησε πολύ. Όχι μόνο ήταν αργά, αλλά η γιατρός είχε ακούσει όσα έπρεπε να ακούσει. «Θα θέλαμε να σας γνωρίσουμε», «Φοβόμαστε», «Δεν ξέρουμε πώς να το διαχειριστούμε».

«Εντάξει», τον διέκοψε. «Θα τα πούμε αύριο, συμφωνείτε;»

Αφού αντάλλαξαν κάποιες πληροφορίες, το τηλεφώνημα έλαβε τέλος.

«Λοιπόν;» ρώτησε η μητέρα μου.

Ο μπαμπάς χαμογέλασε και πλησίασε την κούνια μου.

«Αύριο θα λυθούν οι απορίες μας», απάντησε. «Όπως και να 'χει... κάτι θα μάθουμε».

Δε χρειάζεται να αναφέρω πως εκείνη τη νύχτα οι γονείς μου δεν έκλεισαν μάτι και για πρώτη φορά το φταίξιμο δεν ήταν δικό μου!

Την επόμενη μέρα, ήρθε η Ντονθέλ με την κόρη της, την Πέγκι, ένα κορίτσι όπως όλα, που απλώς ήταν μονόχειρας όπως κι εγώ. Λεπτομερειούλα.

Χαμογελαστή, με μαύρα μαλλιά και σκουρόχρωμα μάτια, χαιρέτησε τους γονείς μου και μόνο τότε πρόσεξε κάτι: «Αχ, μου λύθηκαν τα κορδόνια», σχολίασε αδιάφορα. Κι όπως θα έκανε οποιοδήποτε κορίτσι με ένα χέρι λιγότερο, γονάτισε στο πάτωμα και έδεσε το αθλητικό της παπούτσι με τέτοια επιδεξιότητα, που οι γονείς μου δεν μπόρεσαν να κρύψουν την

έκπληξή τους. Εντούτοις, κανείς τους δεν έκανε κάποιο σχόλιο, ενώ ούτε η γιατρός και η κόρη της φάνηκαν να έχουν αντιληφθεί ότι τους είχε πέσει το σαγόνι.

Πέρασαν όλο το απόγευμα κουβεντιάζοντας, ανταλλάσσοντας ιστορίες και ανησυχίες. Η Πέγκι όχι μόνο έκανε φυσιολογική ζωή αλλά ήταν και πρώτη μαθήτρια στην τάξη της, είχε πάρα πολλούς φίλους και ένα χαμόγελο που δεν έσβηνε από το πρόσωπό της ούτε όταν σχολίαζε τις άσχημες εμπειρίες που μπορεί να προκαλούσαν οι πρώτες εντυπώσεις. Παρ' όλα αυτά, μετά τη σκηνή με τα κορδόνια, οι γονείς μου είδαν όσα είχαν ανάγκη να δουν. Το γεγονός πως η Πέγκι είχε σκύψει και είχε δέσει τα κορδόνια χωρίς κανένα πρόβλημα σήμαινε πως υπήρχε ελπίδα, πως μπορούσα να είμαι φυσιολογικός, πως θα ήμουν σε θέση να δέσω τα παπούτσια μόνος μου και να φτάσω μέχρι τη NASA (οπ, μου ξέφυγε!). Το μέλλον δε φάνταζε πια τόσο ζοφερό.

Στην πραγματικότητα, επρόκειτο για μια απλή κίνηση· σχεδόν εξωφρενική. Το δίχως άλλο, όταν δένετε τα κορδόνια, το κάνετε αυτόματα, χωρίς να σκέφτεστε τον τρόπο και δεν τον έχετε σκεφτεί από τότε που πρωτομάθατε να τα δένετε. Το ίδιο κι εγώ. Ωστόσο, φαντάζομαι πώς θα χαμογελούσε η μά μου και πώς θα δάκρυζε ο μπαμπάς μου. Όπως και η Πέγκι, τα είχα καταφέρει, και θα κατάφερα κι άλλα πολλά. Στις πιο σκοτεινές στιγμές, μια και μόνο σπίθα μπορεί να φωτίσει σβησμένα αστέρια και να αναβιώσει γκρεμισμένα όνειρα. Οι γονείς μου δεν είχαν κανέναν να τους καθησυχάσει πως όλα θα πήγαιναν καλά, πως το να είναι μονόχειρας δεν αποτελούσε τραγωδία για το παιδί τους, και πως δε θα ήμουν ανάπηρος. Και η Πέγκι τούς το απέδειξε με μια τόσο ασήμαντη κίνηση όπως το δέσιμο των κορδονιών.

Έβαλα τα παπούτσια και...

Ακόμη και σήμερα, έπειτα από τόσα χρόνια, διατηρούμε επαφές με την Πέγκι και τη γιατρό Ντονθέλ. Αποτελούσαν πάντα ακλόνητο στήριγμα για εμάς, αφού ό,τι κι αν μας φαινόταν αξιεπέραστο εμπόδιο, τότε που ήμουν μικρός, χάρη στις συμβουλές τους αποδείχθηκε διαχειρίσιμη δυσκολία. Συνήθιζα να αστειεύομαι ότι ήξεραν τα πάντα, πως ήταν κάτι σαν μοναδική και σπάνια εγκυκλοπαίδεια, γραμμένη για εμάς: η *Μονοχειροπαίδεια* ή η *Βικιαναπηρία*. Η μητέρα μου με μάλωνε κάθε φορά που το έλεγα! Δεν μπορούσε να πιστέψει πως αν και τόσο μικρός είχα τέτοια αίσθηση του χιούμορ. Έκανα και κάτι άλλο: αποκαλούσα «αγκωνοκαρπό» το άκρο του δεξιού μου μπράτσου· το σημείο αυτό, όπου βρίσκεται ο αγκώνας, έχει όλα όσα θα έπρεπε να διαθέτει το χέρι μου αλλά σε μορφή ατροφική. Στο μεσημεριανό γεύμα ή στο δείπνο περνούσαμε ώρες ολόκληρες γελώντας με αυτά τα θέματα. Υποθέτω ότι δεν εκπλήσσετε, έτσι δεν είναι;

Το ζήτημα είναι πως η Πέγκι και η μητέρα της στην ουσία δεν ήταν κάποιου είδους εγκυκλοπαίδεια ή εγχειρίδιο οδηγίων για μικρούς μονόχειρες... ήταν απλώς αυτό που ήθελαν να έχουν κι εκείνες όταν ήρθαν αντιμέτωπες με τη συγκεκριμένη πραγματικότητα: ένα στήριγμα. Με τα χρόνια, η γιατρός

μάς είπε πως εκείνη τη μέρα ακύρωσε όλα της τα ραντεβού για να μπορέσουμε να γνωριστούμε, και η Πέγκι κάποια στιγμή παραδέχτηκε πως το σκηνικό με τα κορδόνια ήταν ακριβώς αυτό: ένα μικρό θέατρο για να σπάσει ο πάγος, για να πουν πολλά χωρίς να πουν τίποτα· ένα σωσίβιο που μας βοήθησε να βγούμε από την τρικυμία. Για τους γονείς και τους παππούδες μου ήταν το φως στον δρόμο που θα ακολουθούσε η νέα τους ζωή στο πλευρό μου. Ήταν τέτοια η συγκίνηση που ένωσε ο παππούς μου, ο Χίλμπερτ, που αναγκάστηκε να βγει στον διάδρομο με δάκρυα στα μάτια, κλαίγοντας από χαρά γεμάτη πίκρα και ελπίδα.

Θυμάμαι πως, όταν μου το αφηγήθηκαν, σκέφτηκα: *Μακάρι κάποια μέρα να μπορέσω κι εγώ να κάνω το ίδιο*, να σώσω κάποιον... ή τουλάχιστον να βοηθήσω απλώνοντας το χέρι. Αν και η γιαγιά μου ήταν η μόνη που πίστευε ακράδαντα ότι όλα θα λύνονταν, οι υπόλοιποι συνειδητοποιήσαμε τη δεδομένη στιγμή πως τα όρια θα τα έθετα εγώ, όχι ένα μικρό, μικροσκοπικό και ασήμαντο «ελαττωματάκι» της ανατομίας μου.

Φυσικά, αργότερα θα συνέβαιναν όλα όσα μου πέταξε ο κόσμος κατάμουτρα. Ωστόσο, μόλις καταλάβεις ότι η απόφαση να παλέψεις είναι δική σου, δεν υπάρχει γυρισμός. Όταν έμαθα να δένω τα κορδόνια, δεν ξανάβγαλα τα αθλητικά παπούτσια.

«Σίγουρα δεν έχεις μαθήματα για αύριο;» ρώτησε η μητέρα μου.

«Εγώ έχω, μαμά, κι ένα σωρό μάλιστα! Πρέπει να ζωγραφίσω και να δω κινούμενα σχέδια και...» είπε η αδελφή μου. Από μικρή τής άρεσε να προσποιείται ότι είχε μαθήματα όπως εγώ.

«Όχι», απάντησα διακόπτοντάς τη. Μόνο που η μητέρα μου δε με πίστεψε. «Ειλικρινά. Μπορώ να πάω στην πλατεία να παιξω με τον Άλεξ και την Αριάντα;» Ήταν οι καλύτεροι φίλοι μου και δεν έβλεπα την ώρα να βγω στον δρόμο να παίξω ποδόσφαιρο μαζί τους.

«Μου λες αλήθεια;»

«Ναι».

«Αλήθεια αλήθεια;»

«Ε ναι!»

«Νταβίντ, Νταβίντ... Ξέρεις πως αν λες ψέματα...»

«Δε λέω ψέματα! Δεν είμαι σαν εσάς και τον Αϊ-Βασ...!» δάγκωσα τη γλώσσα μου. Ευτυχώς, η αδελφή μου ήταν πολύ απασχολημένη παριστάνοντας ότι είχε ένα σωρό δουλειές, που δεν είχε (ενώ εγώ είχα), κι έτσι δε με άκουσε. «Δεν έχω μαθήματα, το ορκίζομαι!» σχεδόν ούρλιαξα. Βέβαια, ούτε οι φωνές ούτε η ζαρωμένη μου μύτη βοήθησαν στο να με πιστέψει η μητέρα μου.

Εκείνες τις μέρες, όταν ήμουν εννέα ετών, με το που σχολούσαμε έπρεπε να πάμε στο ταξιδιωτικό γραφείο όπου εργαζόταν η μητέρα μου και, ενώ εκείνη τελείωνε τη δουλειά της, η αδελφή μου κι εγώ παίζαμε στο γραφείο της χωρίς να ενοχλούμε ή εγώ άρχιζα να κάνω τα μαθήματα της επόμενης μέρας και η αδελφή μου ζωγράφιζε και όλο με αποσπούσε. Τρελαινόταν να με μιμείται και, αν και δεν το παραδέχεται, συνεχίζει να μιμείται το πόσο απίθανος είμαι! Μόνο που το πρόβλημα τότε δεν ήταν η αδελφή μου, ούτε η μητέρα μου! Ήταν που ήξερα πια να δένω τα κορδόνια μου, να παίζω ποδόσφαιρο και μπάσκετ ενώ κολυμπούσα και πολύ καλά, τους νικούσα όλους!

Αφού με κοίταξε επίμονα για τριάντα δευτερόλεπτα, που μου φάνηκαν τριάντα χρόνια, είπε: «Σύμφωνοι, μπορείς να πας. Στις επτά, όμως, θα έχεις γυρίσει».

Δεν είχε προλάβει καν να αρθρώσει το «μπορείς να πας», όταν διάβηκα την πόρτα του γραφείου. Τα είχα καταφέρει! Ήταν η πρώτη φορά που είχα εξαπατήσει τη μητέρα μου με ένα ψεματάκι, και ένιωθα βασιλιάς της οικουμένης. Ήταν η ευκαιρία μου να ανασάνω, να τρέξω, να πηδήξω, να γελάσω. Μου έλειπε ένα χέρι, αλλά είχα δύο πόδια! Και το να είμαι κλεισμένος σε ένα γραφείο όλο το απόγευμα, λύνοντας ασκήσεις μαθηματικών και απαντώντας σε ερωτήσεις φυσικής ήταν ταλαιπωρία για μένα. Η ψυχολογία μου έπεφτε κατακόρυφα! Ο Άλεξ και η Αριάντνα μού περιέγραφαν κάθε πρωί τα παιχνίδια και τους αγώνες τους στο πάρκο. Επέμεναν πως έπρεπε να πηγαίνω κι εγώ να παίζω μαζί τους ώστε να γίνουμε μεείς οι τρεις η καλύτερη ομάδα στη γυμναστική.

«Μα πώς θα παίξει μαζί σας αφού έχει μόνο ένα χέρι για να προστατεύεται από τις μπαλιές σας...» είπε ο Τζόρδι εκείνο το πρωί. Μας είχε ακούσει να μιλάμε στην αυλή του σχολείου και εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να με πειράξει, όπως συνήθιζε. «Δεν ξέρετε καν να βάζετε γκολ!» Και, επί τη ευκαιρία, να πειράξει και τους φίλους μου.

«Πάψε», του είπα αγριεμένος, αλλά εκείνος δεν έλεγε να βάλει τελεία. Θα το διαπιστώσετε και μόνοι σας. «Απόψε λέω να πάω να παίξω μαζί τους, φαφλατά».

Λίγο αργότερα, οι φίλοι μου με απομάκρυναν. Πώς θα έκανα κάτι τέτοιο αφού η μητέρα μου με παρακολούθουσε σαν γύπας;! Εγώ, βέβαια, το μόνο που σκεφτόμουν ήταν να αποδείξω σε όλους πόσο λάθος έκαναν σε ό,τι με αφορούσε και ότι ο κόσμος μου δεν ήταν μόνο το σχολείο και ο κάθε βλάκας που με παρενοχλούσε. Άρπα την, Τζόρδι!

Βέβαια, μόλις έφτασα στο πάρκο και μου πάσαραν την μπάλα, το μόνο που υπήρχε για μένα ήταν αυτό, το ψεύτικο τέρμα (το διάστημα ανάμεσα στο πράσινο παγκάκι και το πα-

γκάκι που έτριξε όταν καθόσουν) και οι φίλοι μου. Οι μακριές μπαλιές, το τρέξιμο, τα γκολ... Θυμάμαι πως νίκησα. Δεν ξέρω πώς, αφού ήμασταν μόνο τρεις οι παίκτες, αλλά νίκησα. Ήταν ένα καταπληκτικό απόγευμα: το να πηδάω και να τρέχω σε ένα μέρος εκτός μαθήματος φυσικής αγωγής ήταν σαν βαθιά ανάσα καθαρού αέρα. Ξαφνικά, λες και βρισκόμουν στη Μενόρκα για άλλη μια φορά: η ελευθερία, τα υπαίθρια παιχνίδια, το οριγκάμι, η διασκέδαση... Το μόνο που έλειπε ήταν η αομίρα της θάλασσας και η ζεστή αύρα της παραλίας. Ήταν Φεβρουάριος και το καλοκαίρι απείχε ακόμη πολύ, μεσολαβούσαν ατελειώτες μέρες στο σχολείο και βαρετές ώρες μαθημάτων. Η μαγεία διαλύθηκε από καμπάνες που χτυπούσαν: μας ειδοποιούσαν πως κόντευε επτά το απόγευμα και έπρεπε να φύγουμε.

Ο Άλεξ και η Αριάντνα πήραν τα σακιδιά τους, ανέβηκαν στα ποδήλατά τους και εξαφανίστηκαν στη γωνία, κατευθυνόμενοι στα σπίτια τους. Ομολογώ πως ζήλεψα... όχι γιατί δεν ήξερα να κάνω ποδήλατο, αλλά γιατί δεν μπορούσα. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που κατάλαβα ότι το ποδήλατο ήταν πια πολύ μικρό για μένα και δε με βόλευε να το καβαλάω. Είχα ψηλώσει, μεγάλωνα και δε με εξυπηρετούσε. Το θέμα ήταν πως δεν μπορούσα πια να ανεβαίνω τόσο εύκολα. Ως τότε, έσκυβα ελαφρά και μπορούσα να χειριστώ καλά τις χειρολαβές με το αριστερό μου χέρι και το δεξί ατροφικό μου άκρο. Σιγά σιγά, όμως, η συγκεκριμένη στάση γινόταν όλο και πιο άβολη, σε σημείο που ούτε κι όταν έσκυβα μπορούσα να κρατήσω καλά τις χειρολαβές. Εξαιτίας αυτού, υπήρχαν νύχτες που έπιασα τον εαυτό μου να εύχεται να μη μεγαλώσω άλλο. Αυτό ήταν η σημασία του «μεγαλώνω»; Ότι παύω να κάνω πράγματα που απολαμβάνω; Ένωθα ότι πνιγόμεν, δυσκολευόμουν να μαθαίνω από την αρχή κάτι που είχα μά-

θει να κάνω μόνος γιατί το σώμα μου διαστελλόταν και άλλαζε διαστάσεις.

Ενώ εγώ το μόνο που ήθελα ήταν να κάνω ποδήλατο. Δε νομίζω ότι ζητούσα πολλά.

Όταν επέστρεψα στο ταξιδιωτικό γραφείο, δεν μπορούσα να φανταστώ τι με περίμενε: το σχολικό πρόγραμμα ήταν ανοιγμένο πάνω στο γραφείο της μητέρας μου, στην πιο ενοχοποιητική σελίδα, και με κοιτούσε, μας κοιτούσε. Ένας ατελείωτος κατάλογος μαθημάτων για την επόμενη μέρα φανέρωσε την ενοχή μου λες και τον είχα αρθρώσει με το ίδιο μου το στόμα.

*«Peux-tu m'expliquer ce que cela signifie?»**

Είναι κάτι που δε σας έχω πει για τη μητέρα μου, τη Ναταλί: όταν θυμώνει, μιλά στα γαλλικά, της βγαίνει η μητρική της γλώσσα. Συνεπώς, μπορείτε να φανταστείτε πόσο τρόμαξα με τη συγκεκριμένη ερώτηση, κυρίως αν λάβουμε υπόψη ότι είχα τα γενέθλιά μου σε περίπου δύο εβδομάδες. Εκ των υστέρων, σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να είχα επιλέξει κάποια άλλη στιγμή να της πω ψέματα και να δείξω σε φίλους (και μη) τι μπορούσα να κάνω, αλλά υποθέτω πως νίκησε η υπερηφάνεια μου. Γι' αυτό, και για να μην τα κάνω χειρότερα λέγοντας κι άλλο ψέμα, επέλεξα την απλή αλήθεια: «Ήθελα να παίξω με τους φίλους μου, μαμάκα».

Πάντα τη ρίχνω με το «μαμάκα». Πέτυχε και αυτή τη φορά.

Σας το συστήνω ανεπιφύλακτα.

Για να μιλήσουμε σοβαρά τώρα, της τα εξήγησα όλα και, προς μεγάλη μου έκπληξη, η πιο βαριά επίπληξή της ήταν μια αγκαλιά.

* Γαλλικά στο κείμενο: Μπορείς να μου εξηγήσεις τι σημαίνει αυτό; (Σ.τ.Μ.)

«Θα μπορούσες να μου το έχεις πει... Και θα βλέπαμε αργότερα τι θα κάναμε με τα μαθήματα. Όσο για τον Τζόρδι, πώς τον λες, θα τα πούμε με την καθηγήτριά σου γιατί έχει αρχίσει και μας μπαίνει πολύ στη μύτη. *Quel imbécile!**»

Στη συνέχεια, μαζέψαμε τα πράγματά μας και η μαμά έκλεισε το γραφείο αφού μου είπε πρώτα: «Έι, μικρέ, μη νομίζεις ότι θα μείνεις ατιμώρητος». Πάει το δώρο των γενεθλίων μου. «Τα σημερινά μαθήματα θα τα κάνεις χωρίς βοήθεια και δε θα δεις ούτε τον *Σιδερένιο Γίγαντα!*»

Ομολογώ πως στενοχωρήθηκα πολύ που δε θα μπορούσα να δω τα αγαπημένα μου κινούμενα σχέδια: ένα ρομπότ που αυτοκατασκευάζεται και κάνει καλό στην ανθρωπότητα. Ένωθα πως η συγκεκριμένη ταινία απευθυνόταν σ' εμένα: μιλούσε μόνο σ' εμένα. Για να μην πω ότι δε βγήκα διάλειμμα για δύο μέρες επειδή δεν είχα προλάβει να τελειώσω τα μαθήματα. Τουλάχιστον, δεν έγινε αυτό που φοβόμουν περισσότερο.

Έπειτα από μερικές μέρες, μου χάρισαν αυτό που τελικά θα αποδεικνυόταν τόσο σημαντικό για μένα: ένα καράβι Lego. Το δώρο αυτό σηματοδότησε ένα πριν και ένα μετά στην ιστορία μου και θα γινόταν έμπνευση για τον πατέρα μου, που συνέθεσε ένα καταπληκτικό τραγούδι για το ντοκιμαντέρ μου *Mr. Hand Solo*, με τίτλο «Ω, Lego».

Όπως ανακαλώ στη μνήμη μου εκείνη τη μέρα, θυμάμαι πως το βράδυ έπεσα να κοιμηθώ νωρίς. Όταν η μητέρα μου ήρθε να με ντύσει, μου ξέφυγε ένα πονηρό χαμόγελο και δεν άντεξα να μην τη ρωτήσω: «Μαμά, δεν ξέρω πώς δεν κατάφερες να καταλάβεις το ψέμα που σου είπα...»

Τότε άνοιξε στο πρόσωπό της το πιο πλατύ και ζεστό χαμόγελο που έχω δει ποτέ στη ζωή μου.

* Γαλλικά στο κείμενο: Τι ανόητος! (Σ.τ.Μ.)

«Πολλές φορές με ρωτούν πώς είναι να σου λείπει το μισό χέρι. Η αλήθεια είναι πως... δεν ξέρω. Πώς είναι να σας λείπει ένα δάχτυλο; Κάντε μου τη χάρη να τα μετρήσετε, εντάξει; Σταματήστε το διάβασμα και μετρήστε τα δάχτυλά σας. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι, επτά, οκτώ, εννέα, δέκα! Πώς είναι να σας λείπει το ενδέκατο δάχτυλο; Δεν ξέρετε; Ούτε κι εγώ. Αυτό που ξέρω είναι ότι δε σας λείπει τίποτα· σας περισσεύει. Σας περισσεύουν δυνατότητες».

Στο βιβλίο αυτό, ο Νταβίντ Αγκιλάρ, ή Hand Solo, όπως είναι το ψευδώνυμό του στα σόσιαλ μίντια, αφηγείται, άμεσα και παραστατικά, πώς κατασκεύασε το πρώτο προσθετικό χέρι από Lego, όπως και άλλες ιστορίες που του δίδαξαν το σπουδαιότερο μάθημα: δεν υπάρχει καλύτερο προσθετικό μέλος από την αγάπη.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27037